

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTEI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 47091/10
Vanja LOMBAR
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) je 6. septembra 2016 kot senat treh sodnikov v sestavi:

Nona Tsotsoria, *predsednica*,
Krzysztof Wojtyczek,
Marko Bošnjak, *sodnika*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 4. avgusta 2010,
ob upoštevanju stališč tožene vlade in stališč, ki jih je v odgovor predložila pritožnica,

po posvetovanju sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnica Vanja Lombar je slovenska državljanica, rojena leta 1974, in živi v Kranju. Pritožnico je pred Evropskim sodiščem za človekove pravice (v nadaljnjem besedilu: Sodišče) zastopal B. Rejc, odvetnik iz Ljubljane.

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala V. Klemenc, državna pravobranilka.

A. Okoliščine zadeve

1. Izvršilni postopek proti očetu pritožnice

3. Pritožnica in njen oče J. sta prebivala v isti hiši. V skladu z javnim registrom nepremičnin je hiša sestavljena iz ene enote in enega gospodinjstva in ima en priključek na vodovodno omrežje. V zemljiški knjigi je hiša napisana na ime J.

4. Podjetje A., ki je izvajalo oskrbo z vodo in druge komunalne storitve, je 24. januarja 2002 sprožilo izvršilni postopek proti J.

5. Okrajno sodišče v Ljubljani je 1. decembra 2003 izdalo sklep o izvršbi proti J. v znesku 572 evrov (EUR) in dovolilo izterjavo denarja med drugim tudi z rubežem dolžnikovih premičnih stvari.

6. Izvršitelj je 27. novembra 2007 vstopil v hišo J. in zasegel prenosni računalnik, tiskalnik, oljno sliko, sedežno garnituro, sobno telovadno orodje in zlato zapestnico.

7. Pritožnica je 24. decembra 2007 po pooblaščenem odvetniku B. R., ki je zastopal tudi J. v spornem izvršilnem postopku, vložila ugovor tretjega. Trdila je, da so zarubljene stvari (glej 6. odstavek zgoraj) pripadale njej, in zaprosila za odlog izvršbe. Trdila je, da je solastnica hiše in da ima ločeno gospodinjstvo.

8. Sodišče je 29. februarja 2008 odredilo izvršitelju, da odloži izvršbo zaradi ugovora pritožnice.

9. Z utemeljitvijo, da mu sklep ni bil pravilno vročen, je J., ki ga je zastopal B. R., 6. marca 2008 vložil Ugovor za razveljavitev *potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti* sklepa o izvršbi z dne 1. decembra 2003 (glej 5. odstavek zgoraj).

10. Okrajno sodišče v Ljubljani s sodnikom N. B., ki je zasedal kot sodnik posameznik, je 14. marca 2008 zavrnilo ugovor pritožnice na podlagi 65. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju (glej 26. odstavek) ter napotilo pritožnico k vložitvi tožbe zaradi ugotovitve nedopustnosti izvršbe na premičnine v njeni lasti. Sodišče je odložilo sklep o stroških, ki je bil nato sprejet v pravnem postopku (glej 21. odstavek).

11. Okrajno sodišče v Ljubljani je 17. marca 2008 potrdilo ugovor J. z dne 6. marca 2008 (glej 9. odstavek) in razveljavilo *potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti* sklepa o izvršbi z dne 1. decembra 2003, saj dolžniku sklep o izvršbi ni bil pravilno vročen.

12. Sklep o izvršbi z dne 1. decembra 2003 je Okrajno sodišče v Ljubljani razveljavilo 8. aprila 2008 v delu, ki omogoča izvršbo z rubežem premične lastnine.

13. Pritožnica je 25. aprila 2008 sprožila pravní postopek v skladu s sklepom sodišča z dne 14. marca 2008 (glej 10. odstavek) z vložitvijo tožbe zaradi ugotovitve nedopustnosti izvršbe (glej 18. do 25. odstavke).

14. Okrajno sodišče v Ljubljani je 10. julija 2008 s popravnim sklepom popravilo sklep z dne 8. aprila 2008 (glej 12. odstavek) tako, da je v izreku dodalo besedilo o razveljavitvi do tedaj opravljenih izvršilnih dejanj. Sklep je bil vročen pritožnici po njenem pooblaščenju 19. septembra 2008.

15. Dan po pravnomočnosti popravnega sklepa z dne 10. julija 2008 je Okrajno sodišče v Ljubljani 30. septembra 2008 s sklepom odločilo, da ima pritožnica pravico prevzeti zarubljene stvari, za katere je trdila, da so v njeni lasti. Ugotovilo je, da so izvršilna dejanja razveljavljena zaradi razveljavitve

sklepa o izvršbi (glej 12. in 14. odstavek). Sklep je bil vročen pooblaščenцу pritožnice 14. oktobra 2008.

16. Nato je pritožnica poslala vsaj tri dopise, v katerih je zatrjevala, da ni njena naloga, da sama prevzema zarubljene premičnine v skladišču izvršitelja. Izvršitelj jo je v odgovoru obvestil o svojem delovnem času in o tem, da ni pooblaščen za prevoz stvari nazaj v njeno stanovanje (glej 27. odstavek).

17. Pritožnica je 26. februarja 2010 prevzela premičnine razen sedežne garniture, ki ni bila odpeljana iz hiše, in sicer v prostorih izvršitelja v Grosupljem, približno 50 km od njenega doma.

2. Pravdni postopek, ki ga je sprožila pritožnica

18. V skladu z napotitvijo sodišča z dne 14. marca 2008 (glej 10. odstavek) je pritožnica 25. aprila 2008 vložila tožbo zaradi ugotovitve nedopustnosti izvršbe na premičnine, za katere je trdila, da so v njeni lasti. Poleg tega je zahtevala povračilo vseh stroškov, ki so nastali v pravnem postopku, in stroškov, povezanih z izvršilnim postopkom v zvezi z njenim ugovorom tretjega.

19. Sodišče je 14. julija 2008 razpisalo narok za obravnavo 23. novembra 2008, vendar pa je bila obravnavo preložena, ker pooblaščenцу pritožnice B. R. ni bilo mogoče vročiti vabila.

20. Potem ko so stranke vložile svoje pripravljalne vloge, je Okrajno sodišče v Ljubljani 21. oktobra 2008 opravilo obravnavo. Sklicujoč se na sklepa, izdana v izvršilnem postopku dne 10. julija oziroma 30. septembra 2008 (glej 14. in 15. odstavek), je sodnik pozval pritožnico, naj pojasni svoj pravni interes za vodenje pravnega postopka. Pritožnica je vztrajala, da ne bo umaknila tožbe, in navedla, da si izrecno "pridrži pravico do odškodninskega zahtevka zaradi rubeža premoženja in ker ni bilo mogoče vstopiti v hišo". Pritožnica je na obravnavi trdila, da glede na to, da ni bila stranka v izvršilnem postopku, ta ne bi smel vplivati na njen pravni položaj. Tožena stranka je ugovarjala njenim navedbam in trdila, da pritožnica nima pravnega interesa za nadaljevanje postopka.

21. Sodišče je 21. oktobra 2008 zavrglo pritožnično tožbo. Poudarilo je, da mora imeti vsak pritožnik pravni interes za vložitev tožbe, da bi bila taka tožba dopustna. Poleg tega mora pravni interes obstajati ves čas postopka. Medtem ko pravni interes domnevno obstaja, kadar je tožba vložena po neuspešnem ugovoru na podlagi 64. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju (glej 26. odstavek), pa je ta domneva ovržena, ko je izvršilni postopek, ki je vzrok za tožbo, ustavljen, tako kot v tem primeru. Pri tem je cilj, ki naj bi se ga doseglo s tožbo, dosežen že s prenehanjem izvršilnega postopka. Sodišče je nato ugotovilo, da je pritožnica, čeprav ni bila nasprotna stranka v izvršilnem postopku, v njem vseeno sodelovala in so ji bili vročeni sklepi, ki so vplivali na njen položaj. Kljub vročitvi sklepa o razveljavitvi izvršilnih dejanj in obvestila, da ima pravico prevzeti predmetne stvari, pa pritožnica ni

hotela umakniti svoje tožbe. Sodišče je tako zavrglo tožbo zaradi izgube pravnega interesa, kar je pomenilo, da mora pritožnica nositi vse nastale stroške, tako kot bi jih morala, če bi njena tožba v pravdi popolnoma propadla (glej domačo sodno prakso, navedeno v 28. odstavku). Sodišče je tudi poudarilo, da pritožnica ni mogla utemeljevati svojega pravnega interesa s sklicevanjem na morebitno pravdo odškodninsko tožbo. Taka tožba bi morala imeti drugačno dejansko in pravno podlago. Sodišče je zlasti poudarilo, da pojem nedopustnega izvršilnega postopka ni isto kot nezakonito ravnanje, ki je predpogoj za civilno odgovornost pri odškodninski tožbi. Ugoditev pritožnični tožbi ne bi dokazala nezakonitosti na strani upnika ali drugih udeležencev v postopku ali vplivala na druge izvršilne postopke, saj je bila taka tožba že po svoji naravi omejena na določen sklop izvršilnih postopkov in je bila tako tudi pripravljena v tem postopku. Sodišče je na podlagi 154. člena Zakona o pravnem postopku (glej 28. odstavek) pritožnici naložilo plačilo stroškov tožene stranke v višini 789 EUR za stroške postopka. Ta znesek je vključeval plačilo odvetniku za pripravo odgovora na tožbo pritožnice in enega sklopa vlog tožene stranke ter njeno zastopanje na obravnavi.

22. Pritožnica je 12. decembra 2008 vložila pritožbo zoper sklep z dne 21. oktobra 2008. Med drugim je navedla, da nikoli ni prejela morebitnega sklepa o razveljavitvi izvršilnih dejanj, zato ni imela razloga, da bi umaknila svojo tožbo. Poleg tega vmesni sklepi v izvršilnem postopku ne morejo vplivati na njen pravni položaj v pravnem postopku. Menila je tudi, da je nerazumno, da mora nositi stroške postopka. Čeprav bi teoretično lahko umaknila svojo tožbo, pa naj ne bi imela nobenega razloga za to.

23. Višje sodišče v Ljubljani je 8. aprila 2009 zavrnilo pritožnično pritožbo in potrdilo sklep sodišča prve stopnje glede izgube pravnega interesa ter obveznosti plačila stroškov nasprotne stranke. Tako kot nižje sodišče je poudarilo, da je bil cilj pravnega postopka že dosežen s prenehanjem izvršilnega postopka. Ponovilo je tudi načelo, po katerem bi lahko izid pravnega postopka na podlagi ugovora tretjega lahko imel učinek samo v izvršilnem postopku, ki pa je v tem konkretnem primeru že prenehal. Sodišče je ob sklicevanju na potrdila o opravljeni izročitvi opozorilo, da je pritožnica 19. septembra 2008 po svojem pooblaščenju prejela sklepa z dne 8. aprila 2008 in 10. julija 2008 (glej 14. odstavek). Opozorilo je tudi, da se je potrdilo o opravljeni izročitvi izrecno nanašalo na pritožnico.

24. Pritožnica je vložila ustavno pritožbo, v kateri se je pritožila, da je bil postopek nepošten, in se je med drugim sklicevala na 6. in 13. člen konvencije.

25. Ustavno sodišče je 1. februarja 2010 zavrglo pritožbo kot očitno neutemeljeno. Prav tako ni sprejelo v obravnavo dela, ki se nanaša na ravnanje Okrajnega sodišča v Ljubljani v izvršilnem postopku.

B. Upoštevana domača zakonodaja in praksa

26. Ustrezne določbe Zakona o izvršbi in zavarovanju (Uradni list RS, št. 51/1998, s spremembami), ki je tedaj veljal, se glede tega glasijo:

64. člen

"Kdor verjetno izkaže, da ima na predmetu izvršbe pravico, ki preprečuje izvršbo, lahko vloži ugovor zoper sklep o izvršbi in v njem zahteva, naj sodišče izvršbo na ta predmet izreče za nedopustno.

/.../

65. člen

/.../

Če upnik v roku ne odgovori na ugovor, ali če izjavi, da ugovoru ne nasprotuje, sodišče glede na okoliščine primera v celoti ali delno razveljavi sklep o izvršbi in ustavi izvršbo.

Vložnik ugovora lahko v roku trideset dni od pravnomočnosti sklepa iz prejšnjega odstavka začne pravdo za ugotovitev, da izvršba na ta predmet ni dopustna.

/.../

Če sodišče s pravnomočno odločbo ugotovi, da izvršba, ki še ni končana oziroma je bila odložena, na določen predmet ni dopustna, sodišče glede tega predmeta ustavi izvršbo in razveljavi sklep o izvršbi.

/.../"

27. V skladu z drugim odstavkom 95. člena Zakona o izvršbi je treba dolžnika obvestiti o njegovi pravici, da po razveljavitvi sklepa o izvršbi prevzame stvari, ki so bile zarubljene.

28. Tožba zaradi ugotovitve nedopustnosti sklepa o izvršbi v zvezi z določenim predmetom je že od začetka omejena na izvršilni postopek, iz katerega tožba izhaja (65. člen Zakona o izvršbi, glej 26. odstavek). Če je izvršilni postopek ustavljen, razlog za tožbo in pravni interes prenehata obstajati, zato je tožba zavržena, pri tem pa je plačilo stroškov naloženo poraženi stranki (glej, na primer, sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 1015/2001 z dne 25. septembra 2002, sklep Vrhovnega sodišča št. Ips 647/2007 z dne 20. novembra 2008 in sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 4217/2008 z dne 8. aprila 2009). V skladu s sodno prakso domačih sodišč se tak položaj šteje za enakega položaju, ko tožnik v pravdi ne uspe (154. člen Zakona o pravdnem postopku).

29. Pritožnica je predložila dva sklepa višjih sodišč, in sicer sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Cpg 23/2012 z dne 17. oktobra 2012 in sklep Višjega sodišča v Mariboru št. I Cpg 44/2013 z dne 28. avgusta 2013, ki sta se nanašala na postopek prisilne poravnave dolga. Sodišči sta v teh sklepih ugotovili, da je treba, kadar tožena stranka v postopku prisilne poravnave prizna terjatev, ki se uveljavlja s tožbo v pravdnem postopku, tožbo zavreči zaradi izgube pravnega interesa. Glede posledic v zvezi s plačilom stroškov

pa je Višje sodišče v Ljubljani ugotovilo, da taka odločitev pomeni, da je tožba propadla, zato toženi stranki ni bilo mogoče naložiti plačila stroškov tožnika, ampak naj bi zaradi priznanja terjatve nosila samo lastne stroške. V sklepu Višjega sodišča v Mariboru pa je sodišče plačilo vseh stroškov naložilo toženi stranki, saj je upoštevalo, da je priznanje terjatve v postopku prisilne poravnave enakovredno priznanju zahtevka v pravnem postopku.

PRITOŽBE

30. Pritožnica se je pritožila, da je bil rubež njene domnevne lastnine v nasprotju s 1. členom Protokola št. 1 konvencije in da je v nasprotju s tem členom morala nositi nesorazmerno breme, predvsem zaradi stroškov, ki so ji bili naloženi v pravnem postopku.

31. V nadaljevanju je pritožnica zatrjevala kršitev pravice dostopa do sodišča na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije in trdila, da je bil pravni postopek arbitraren, pristranski in da ni bil kontradiktoren. Nazadnje je pritožnica zatrjevala kršitev 13. člena konvencije v povezavi s 1. členom protokola št. 1 konvencije.

PRAVO

A. Zloraba pravice do pritožbe

32. Vlada je poudarila, da so pritožnične navedbe v pritožbi, da do 26. februarja 2010 ni imela dostopa do svoje lastnine, neresnične in zavajajoče ter pomenijo zlorabo pravice do pritožbe.

33. Pritožnica je odgovorila, da ni imela namena zavajati Sodišča in da je zgolj predstavila svojo različico dogodkov.

34. Sodišče se sklicuje na načela, ki so povzeta v njegovi sodbi v zadevi *Gross proti Švici* (št. 67810/10, 28. odstavek, ESČP 2013), in ugotavlja, da navedbe pritožnice ne upravičujejo razglasitve pritožbe za nesprejemljivo, kot da bi šlo za zlorabo pravice do pritožbe. Predvsem je pritožnica Sodišču predložila ustrezne sklepe, iz katerih je jasno razvidno, da bi lahko prevzela stvari po razveljavitvi izvršilnih dejanj, če bi se tako odločila. Sodišče zato zavrača ugovor vlade.

B. Glede zatrjevane kršitve 1. člena protokola št. 1 konvencije

35. Pritožnica je zatrjevala kršitev 1. člena protokola št. 1 konvencije, ki se glasi:

"Vsaka fizična ali pravna oseba ima pravico do spoštovanja svojega premoženja. Nikomur ne sme biti lastnina odvzeta, razen če je to v javnem interesu v skladu s pogoji, ki jih določa zakon, in ob spoštovanju splošnih načel mednarodnega prava.

Prejšnje določbe pa nikakor ne smejo omejevati pravice držav, da uveljavijo zakone, za katere menijo, da so potrebni za nadzor nad uporabo premoženja v skladu s splošnim interesom ali za zagotovitev plačila davkov, drugih prispevkov ali denarnih kazni."

1. Vloge strank

36. Vlada je trdila, da je bila pritožba *ratione materiae* nezdružljiva s konvencijo, saj noben sklep ni priznaval lastninske pravice pritožnice nad zarubljenimi stvarmi, pa tudi iz dejstev ni bilo razvidno, da so bile v njeni lasti. Ob domnevi, da jih je pritožnica imela v lasti, pa je vlada trdila, da je bilo poseganje v njeno pravico do mirnega uživanja svojega premoženja v skladu z zahtevami iz 1. člena protokola št. 1 konvencije. Vlada je zlasti navajala, da je zavrženje pritožnične tožbe v pravnem postopku temeljijo na veljavni zakonodaji in sodni praksi, s katero je bil pritožničnin pooblaščenec seznanjen. Na obravnavi je bila pritožnica pozvana, naj upošteva izgubo pravnega interesa, vendar je umik svoje tožbe zavrnila.

37. Pritožnica je trdila, da je bil rubež njenih stvari nezakonit, ker je bil sklep o izvršbi razveljavljen. To je bil tudi nesorazmeren ukrep, saj je vrednost zarubljenih stvari močno presegala dolg, rubež je trajal dve leti in tri mesece in plačati je morala stroške prevoza od sedeža izvršitelja do svojega doma.

38. Pritožnica se je tudi pritožila zaradi zavrženja tožbe v pravnem postopku, ki je bila namenjena povrnitvi zarubljenih stvari, in je trdila, da je morala kriti stroške tega postopka. S tem v zvezi je trdila, da ji ustrezni sklepi iz izvršilnega postopka niso bili vročeni, vendar pa so imeli učinek na njen položaj.

2. Presoja Sodišča

39. Sodišče ugotavlja, da ima pritožnična pritožba dva vidika. Na eni strani se je pritožila zaradi rubeža njenih stvari, na drugi strani pa zaradi izida pravnega postopka. Sodišče meni, da je primerno obravnavati ti dve vprašanji ločeno. Ugotavlja, da ugotovitve v zvezi z drugim delom pritožbe vplivajo na izid zadeve v zvezi s prvim delom pritožbe. Zato bo Sodišče najprej preučilo drugi del pritožbe.

a) Pritožba v zvezi s pravnim postopkom

40. Sodišče ugotavlja, da je predhodno ugotovilo, da bi lahko odreditev plačila stroškov postopka, čeprav v drugem kontekstu, sodila v okvir splošnega pravila iz prvega stavka prvega odstavka 1. člena protokola št. 1 (glej *Cindrić in Bešlić proti Hrvaški*, št. pritožbe 72152/13, 92. odstavek, 6. septembra 2016, in *Hoare proti Združenemu kraljestvu /kl./*, št. 16261/08, 51.

odstavek, 12. april 2011). Nadaljevalo bo ob domnevi, da ta določba velja za to zadevo.

41. V zvezi z zahtevo po zakonitosti (glej *Iatridis proti Grčiji* [VS], št. 31107/96, 58. odstavek, ESČP 1999-II) je Sodišče seznanjeno z ustreznimi zakonskimi določbami in njihovo razlago s strani domačih sodišč, na katerih temelji sklep Okrajnega sodišča v Ljubljani v tej zadevi (glej 21., 23., 26. in 28. odstavek). Ugotavlja, da se sklepi, ki jih je predložila pritožnica, nanašajo na postopek prisilne poravnave dolga (glej 29. odstavek) in se zato nedvomno razlikujejo od predmetne zadeve. Sodišče ob sklicevanju na zgoraj navedeno meni, da bi se morala pritožnica, ali pa vsaj njen pooblaščenec, zavedati, da bo po razveljavitvi izvršilnih dejanj njena tožba v pravnem postopku verjetno zavržena zaradi pomanjkanja pravnega interesa in da bo sodišče zato stroške nasprotne stranke naložilo njej.

42. Sodišče ugotavlja, da je za poseg v lastninsko pravico v skladu s 1. členom protokola št. 1 potreben legitimen cilj. Ugotavlja, da so stroški uveljavljena značilnost pravosodnega sistema in so med drugim namenjeni odvrčanju od nepotrebne pravdanja (glej *Hoare*, kot je že navedeno, 59. odstavek). Sodišče zato meni, da je odreditev stroškov v tej zadevi služila legitimnemu cilju zagotavljanja učinkovitega delovanja pravosodja in varstva pravic drugih (glej, *mutatis mutandis*, *Cindrić in Bešlić*, kot je že navedeno, 96. odstavek).

43. Sodišče tudi ugotavlja, da mora poseg v pravico do mirnega uživanja svojega premoženja za združljivost s splošnim pravilom, določenim v prvem stavku prvega odstavka 1. člena, doseči "pravično ravnotežje" med zahtevami splošnih interesov skupnosti in zahtevami varstva temeljnih pravic posameznika (glej *Beyeler proti Italiji* [VS], št. 33202/96, 107. odstavek, ESČP 2000-I). Sodišče ugotavlja, da so bili v tej zadevi stroški naloženi pritožnici, ker je propadla v pravnem postopku. Ta postopek bi pritožnici načeloma omogočil povrniti stvari, zarubljene v očetovi hiši (glej 18. do 25. odstavek zgoraj), vendar je postal odvečen s tem, ko je bil pritožnici omogočen prevzem teh stvari po razveljavitvi izvršilnih dejanj, opravljenih v izvršilnem postopku proti njenemu očetu (glej 14. in 15. odstavek zgoraj).

44. Sodišče je na obravnavi 21. oktobra 2008 pritožnico opozorilo na to dejstvo, vendar je zavrnila umik svoje tožbe z utemeljitvijo, da izid izvršilnega postopka ne more vplivati na njen položaj (glej 20. odstavek). Sodišče ugotavlja, da je bil pooblaščenec pritožnice, v nasprotju s pritožničnimi navedbami (glej 22. in 38. odstavek), najpozneje do 14. oktobra 2008 seznanjen s pritožnično pravico, da prevzame predmetne stvari (glej 15. odstavek), vendar je kljub temu vztrajala pri svoji tožbi v pravnem postopku (glej 20. odstavek). To je povzročilo zavrženje tožbe in s tem naložitev stroškov nasprotne stranke pritožnici. Sodišče tudi ugotavlja, da pritožnica ni trdila, da bi umik njene tožbe, kar je bila očitna in jasno priznana možnost, ki ji je bila na voljo (glej 20. do 22. odstavek), pripeljal do iste porazdelitve stroškov. V teh okoliščinah Sodišče meni, da v načinu, na

katerega so bila uporabljena veljavna pravila o stroških v pritožnični zadevi, ni bilo nič arbitrarnega, kar bi porušilo pravično ravnotežje med nasprotujočimi si interesi.

45. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije je zato treba ta del pritožbe zavrniti kot očitno neutemeljen.

(b) Pritožba v zvezi z rubežem

46. Sodišče meni, da ni treba zagotoviti dokončnega odgovora o tem, ali so bile zarubljene stvari last pritožnice (glej ugovor vlade, 36. odstavek), saj vsekakor ugotavlja, da je s tem povezana pritožba nesprejemljiva zaradi naslednjih razlogov.

47. Sodišče ugotavlja, da je domače sodišče s sklepom z dne 8. aprila 2008 ugotovilo, da je bil sklep o izvršbi neveljaven zaradi postopkovne napake, in sicer neustrezne vročitve (glej 11. in 12. odstavek). Pritožnica ali vsaj njen pooblaščenec sta izvedela za ta sklep najpozneje do 19. septembra 2008 (glej 14. in 23. odstavek). Sodišče še ugotavlja, da je bila pritožnica po svojem pooblaščenju najpozneje do 14. oktobra 2008 seznanjena s svojo pravico, da prevzame zarubljene stvari (glej 15. odstavek). Pritožnica ni sprožila nobenega postopka na podlagi razveljavitve izvršilnih dejanj. Kljub temu pa je pritožbo na Sodišče vložila šele 4. avgusta 2010, kar je očitno več kot šest mesecev po tem, ko ji je bilo dovoljeno prevzeti zarubljene stvari. Sodišče ne vidi razloga, zakaj bi dejstvo, da pritožnica ni prevzela svojih stvari do 26. februarja 2010 (glej 17. odstavek) moralo vplivati na tek šestmesečnega roka.

48. Res je, da je pritožnica vložila pritožbo pri Sodišču v šestih mesecih po prenehanju pravnega postopka (glej 25. odstavek). Vendar pa Sodišče poudarja, da je, kadar pritožnik izkoristi očitno obstoječe pravno sredstvo in šele naknadno izve za okoliščine, zaradi katerih je to pravno sredstvo neučinkovito, primerneje šteti datum, ko je pritožnik prvič izvedel ali bi moral izvedeti za te okoliščine, kot začetek šestmesečnega obdobja za namen prvega odstavka 35. člena (glej *Edwards proti Združenemu kraljestvu* /skl./, št. 46477/99, 7. junija 2001, in *Varnava in drugi proti Turčiji* [VS], št. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 in 16073/90, 157. odstavek, ESČP 2009-V).

49. Sodišče ob sklicevanju na svoje ugotovitve (glej 43. in 44. odstavek) ugotavlja, da je po razveljavitvi izvršilnih dejanj, in še toliko bolj po obvestilu o dovoljenem prevzemu stvari, naslovljenem na pritožnico in vročenem njenemu pooblaščenju dne 14. oktobra 2008 (glej 15. odstavek), pravdni postopek postal brezpredmeten, ni imel razumnih možnosti za uspeh in zato ni mogel prekiniti teka šestmesečnega roka v zvezi s pritožbo pritožnice glede odvzema njenih stvari.

50. Sodišču se v teh okoliščinah zdi primerno, da šteje obvestilo pritožnici o njeni pravici prevzeti stvari (glej 15. odstavek) za začetek šestmesečnega roka.

51. V skladu s prvim in četrtem odstavkom 35. člena konvencije je zato treba ta del pritožbe zaradi neupoštevanja šestmesečnega roka razglasiti za nesprejemljivega.

C. Druge pritožbe

52. Pritožnica je zatrjevala kršitev na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije, ker naj bi zavrnitev njenega zahtevka za povračilo stroškov s strani Okrajnega sodišča v Ljubljani pomenila zanikanje njene pravice do dostopa do sodišča in naj bi bila arbitrarna, ker naj bi pravdni postopek ne bil kontradiktoren in ker naj bil sodnik v pravdnem postopku ne bil nepristranski. Nazadnje se je pritožila na podlagi 13. člena konvencije, ker naj ne bi imela dostopa do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z njeno pritožbo na podlagi 1. člena protokola št. 1 konvencije.

53. Sodišče glede na vse razpoložljivo gradivo in kolikor so očitane zadeve v njegovi pristojnosti, ugotavlja, da nič ne kaže na kršitev pravic in svoboščin iz konvencije ali njenih protokolov.

54. Iz navedenega izhaja, da je ta očitek očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno:

razglaša, da je pritožba nesprejemljiva.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano v pisni obliki 12. januarja 2017.

Andrea Tamietti
namestnik sodnega tajnika

Nona Tsotsoria
predsednica